směrech provedla důkaz; ona také v té příčině částečně nabídla důkazy, které však nebyly provedeny.

Rozh. ze dne 18. února 1925 Rv I 1966/24.

*Dr. M. Šťastný.*

---

*Třebas s exekuci nuceným zřízením práva zástavního nebyly spojeny další úkony zpeněžovací, přece nelze o tomto druhu exekučním souditi, že je exekuce tohoto způsobu ukončena provedeným zápisem knihovním, takže pro spor o uznání přednosti knihovní pohledávky před zástavním právem nuceně zřízeným jest příslušným výlučně soud exekuční. Příspěvek k § 17 ex. ř.*

Alois V. st. v K. byl majitelem usedlosti čp. 52. v K. a zemřel dne 24. ledna 1919 bez posledního pořízení.

Při projednání jeho pozůstalosti došlo ve smyslu zákonné posloupnosti k narovnání mezi jeho dědici, t. j. žalobkyní Kateřinou V. jako vdovou po zůstaviteli a jeho synem Aloisem V. ml. v rozumu tom, že pozůstalý syn Alois V. ml. obdrží dědictvím ve vlastnictví usedlost čp. 52 v K. v den úmrtí zůstavitelova prostou všech jakýchkoliv dluhů knihovních, za to pak, že pozůstalé vdově Kateřině V. na její požádání vyplatí peníz 2.000 Kč a zřídí doživotní služebnost bytu v domě čp. 52. v K. při celém zaopatření ve společné jeho domácnosti, za současného knihovního pojištění pohledávky na hotovosti a služebnosti bytu a výměnku právem zástavním na připadající jemu usedlost čp. 52. v K.

O tomto dědickém narovnání vydána pak byla odevzdací listina ze dne 19. února 1924 a po té povolen a proveden dne 19. května 1924 u okresního soudu v Z. vklad práva vlastnického pro Aloise V. ml. k usedlosti čp. 52. v K. za současného vkladu práva zástavního za pohledávání žalobkyně Kateřiny V. v sumě 2.000 Kč a doživotní služebnosti bytu a výměnku na usedlosti čp. 52. v K.

Žalovaná věřitelka Okresní hospodářská záložna v H., dobyvši v r. 1923 proti Aloisu V. ml. v K. pro svoje pohledávání v obnose 48.000 Kč exekučního titulu, zakročila na základě titulu toho u knihovního soudu v Z. o exekuci nuceným zřízením práva zástavního za tuto svou pohledávku na usedlost čp. 52. v K., zapsanou u okresního soudu v Z., ač dlužník Alois V. ml. vlastníkem jejím nebyl. Soud pak v důsledcích náhodné shody křestního jména skutečného vlastníka Aloise V. **st.** s křestním jménem Alois

V. ml., tento exekuční vklad práva zástavního na usedlost čp. 52, v K, povolil a dne 23. června 1923 knihovně také vykonal.

Poněvadž žalobkyně Kateřina V. v důsledku tohoto nezákonného vkladu exekučního práva zástavního ve prospěch žalované Okresní hospodářské záložny v H. byla připravena o své přednostní pořadí pro svou pohledávku per 2000 Kč a doživotní služebnost bytu a výměnek, podala u okresního soudu v Z. jako soudu exekučního žalobu o uznání knihovní přednosti pohledávání svého per 2.000 Kč a doživotní služebnosti bytu a užívání na usedlosti čp. 52 v K., zapsané v pozemkové knize okresního soudu v Z. před váznoucí tam pohledávkou pro žalovanou Okresní hospodářskou záložnu v H., v obnose 48.000 Kč.

Žalobkyně, ocenivši předmět sporu obnosem 5.000 Kč, opřela příslušnost okresního soudu v Z. o ustanovení § 17 ex. ř.

Žalovaná Okr. hosp. záložna v H. vznesla při roku na žalobu tu námitky místní a věcné nepříslušnosti, kterým soud I. stolice vyhověl a žalobu tu odmítl, neuznav výlučnou příslušnost tohoto soudu jako soudu exekučního. Stížnosti žalobkyně do tohoto usnesení zemský soud civilní v Praze vyhověl, v odpor vzaté usnesení změnil tak, že námitku věcné a místní nepříslušnosti zamítl a uložil soudu I. stolice, aby ve věci hlavní dále jednal a rozhodl.

Ve svých důvodech rozhodl rekursní soud:

Žalující strana domáhá se uznání přednosti knihovní pohledávky z pozůstalosti Aloise V. st. jí připadající, před knihovní pohledávkou žalované strany, nuceně zřízeným právem zástavním v téže knihov. vl. č. 44. pozemkové knihy na nemovitosti zůstavitele vloženou. Tento knihovní stav je zjištěn knihovním lustrem okresního soudu v Z., a jest tudíž ohledně právě zmíněného nuceně zřízeného práva zástavního okresní soud v Z. soudem exekučním.

Dle ustanovení § 17. odst. 2. ex. ř. přísluší exekučnímu soudu projednání a rozhodnutí všech sporů během řízení exekučního neb z příčiny jeho vzniklých, pokud v zákoně tomto není jiný soud k tomu prohlášen za příslušný. Soud rekursní nesdílí náhled prvého soudu, že příslušnost dle § 17. odst. ex. ř. jest vyloučena již proto, že exekuce nuceným zřízením práva zástavního je skončena. Exekuce tato má povahu a účel zajišťovací s účinkem vykonatelnosti v § 88. ex. ř. vytčeným, a trvá tento stav exekučního řízení tak dlouho, pokud nuceně zřízené právo zástavní platně trvá.

Žalobkyně popírajíc pořad tohoto nuceně zřízeného práva

zástavního a domáhajíc se uznání přednosti své knihovní pohledávky, činí tak během tohoto exekučního řízení, a příslušnost podané jí žaloby dle § 17. ex. ř. jest proto odůvodněna.

Dle udání žaloby žalující cítí se poškozena tím, že žalovaná na základě exekučního titulu proti dědici Aloisu V. ml. vydobytého nabyla ve sporném pořadu zmíněného zpředu exekučního práva zástavního na nemovitosti náležející zůstavitelovi Aloisu V. st., pokud se týče jeho pozůstalosti během řízení pozůstalostního a to před pohledávkou a věcným právem z pozůstalosti této jí připadnuvšími, tudíž před nároky, které jí již v čas smrti zůstavitelovy příslušely.

Z toho jest patrno, že důvodem k žalobě není pohledávka a věcná práva žalobkynina, nýbrž zřízení exekučního zástavního práva žalované strany, které žalobkyni podnět k žalobě podalo. Je samozřejmé, že kdyby toto exekuční právo zástavní neexistovalo, že žalobkyně neměla by příčiny uznání knihovní přednosti se domáhati.

Jest zde tedy i druhý případ příslušnosti v § 17. odst. 2. ex. ř. vytknutý, že k žalobě byl dán podnět exekučním řízením.

Příslušnost v § 17. ex. ř. nepředpokládá nutně, jak prvý soudce se domnívá, že známkou sporu dle § 17. ex. ř. musí býti žádost žalobní znějící na prohlášení exekučního řízení nepřípustným.

Z uvedeného plyne tudíž, že pro žalobu jest příslušným okresní soud v Z. jako výlučně příslušný soud exekuční § 17. a § 51. ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a ve svých důvodech uvedl:

Rekursní soud nepochybil, po stránce právního posouzení, když rozpoznal, že příslušnost soudu I. stolice ku projednávání této rozepře je odůvodněna předpisy §§ 17. a 51. ex. řádu.

Byť i s exekucí nuceným zřízením práva zástavního, nebyly spojeny další úkony zpeněžovací, přece nelze o tomto druhu exekučním souditi, že je exekuce tohoto způsobu ukončena provedeným zápisem knihovním, poněvadž právě výkonem této exekuce nastávají zvláštní účinky exekuční (§ 138 I., 210, 216 ex. řádu.).

Jest tedy sice exekuce nuceným zřízením práva zástavního jediným úkonem, ale úkonem s nepřestávajícími účinky, trvajícími tak dlouho, dokud trvá nuceně zřízené právo zástavní. Jako při mobilární exekuci, ve které nebyl učiněn prodejový návrh, nebo byl učiněn, ale prodejové řízení bylo zrušeno, trvá exekuce tak

dlouho, dokud nezanikne zástavní právo, tak je tomu i při exekuci nuceným zřízením práva zástavního, která trvá tak dlouho, dokud nezanikne nuceně zřízené právo zástavní. — Že exekuce tato trvá, tomu svědčí také, že, jak o tom nelze pochybovati, může býti zrušena nebo obmezena (§ 96 ex. řádu).

Za tohoto stavu je příslušnost soudu I. stolice ku projednání této rozepře odůvodněna správnou úvahou rekursního soudu, že se žalující strana cítí poškozena tím, že žalovaná strana podle exekučního titulu, proti dědici Aloisu V. ml. vydobytého, nabyla ve sporném pořadu knihovním exekučního práva zástavního na nemovitosti Aloisu V. st., pokud se týče jeho pozůstalosti patřící, za pozůstalostního řízení před pohledávkou a věcným právem z této pozůstalosti straně žalující připadnuvšími, tudíž pro nároky, které jí příslušely již v čase zůstavitelovy smrti.

Rekursní soud právem usoudil, že se žaloba dotýká svým důvodem zřízení exekučního práva zástavního, a že jenom toto zavdalo podnět žalující straně k této žalobě.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. dubna 1925 č. R I. 1189/24. JUDr. Jan Vála.

---

# HOVORNA.

**K otázce reformy finančních prokuratur.** Denní tisk věnuje v poslední době zvýšenou pozornost otázce procesního zastoupení státu a veřejností proskočily zprávy, že prý v rámci reformy státní administrativy má také procesní zastoupení fisku býti zásadně reformováno. Psalo se dokonce i o zrušení finančních prokuratur, o samostatném zastupování jednotlivých státních orgánů vlastními úředníky, nebo o odevzdání agendy dnešních prokuratur advokátům.

Plány tyto — pokud vůbec jejich autentičnost může býti připuštěna a pokud vážně přicházejí v úvahu — narážejí na obtíže sotva překonatelné. Jest sice vysvětlitelno, že nejuristé nemohou chápati, proč jednotlivé státní úřady, které mají vlastní úředníky-právníky, právě v nejdůležitějších otázkách právních musejí se obraceti na úřad jiný (tato okolnost jest konečně i s jistou nelibostí pociťována se strany samých konceptních úředníků některých úřadů správních), avšak na druhé straně jest nepochybno, že právní zastupování každého subjektu — a tedy i zastupování samého státu — vyžaduje zvláštních, zcela specielních znalostí, jakých nemají — a konečně ani míti nemohou — nejlépe kvali-